

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duři daty,
Wotpoěń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će
F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa řo kóždu řobotu w Smolerjez knihćiřchćerńi w Budyšćinje a je tam řa řchćwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostać.

Sexagesima.

Czech. 33, 10—16.

Prawdosć a řud je wobtwjerdženje Božeho stola, tať řteji piřane w psalmowych knihach; ale ř temu je pšchistajene: mróćzele a čžemnosć je wokolo njeho. To placzi tež hiřće po tym, řo je Jeřuř Křryřuř, řwětko řwěta, do tuteho řwěta pšchisćol. Tehodla tež se řwjatym japosćtołom řawołom prajimy: tať ř njeđopytanju řu Bože řudženja a ř njewuřłedženju jeho puće! S čžeho tuta čžemnosć pšchindže? S džěla ř teho, řo řu myřle wulkeho Boha w njebjěřach nam čžłowjeřam na řemi pšchewyřoke, ř džěla ř teho, řo my Bože myřle, hacžrunje je Bóh je nam tať řjewiř, řo mohli je řrořymieč, řpóřnacž njechamy. Bože řudženje je něřotremuřkuli ř nastorkej; něřtóřkuli dwěluje nad Božej prawdosću, hacžrunje řo ta řama jařnje řwěćzi. Tola pať placzi: prawdosć a řud řtaj wopravdže wobtwjerdženje Božeho stola. Hdyž řo na Božej prawdosći a na jeho řudženju myřliř, dha řo wyřoki stol Boži pšched twojimaj woczomaj řhabla, a tón Anjeř, kiž na tym stole ředzi, nad tobu žaneje moży wjaży nima. S teho řpóřnajemy, čžehodla tón Anjeř řwójemu prořecze řaže, řo by pšched tym ludom, kiž rjeknje: tón Anjeř njeřudzi prawje, řa Božu prawdosć řecžal. Haj,

Tón Anjeř prawje řudzi,

1. hdyž praweho, kiž řłóćč čžini, řacžriřnje, a
2. hdyž bjeřbóžnemu, kiž řo wobroczi, wodawa.

1. Lud rjeknje: tón Anjeř prawje njeřudzi, hdyž praweho, kiž řłóćč čžini, řacžriřnje, hdyž jemu to njeřchilićzi, řo je pobožny byl. Lud wopať řudzi. Wón njerořymie, řchto to řeka: řłóćč čžinicž. Sćhtóž je řo ř Boha narodził, njećžini hrěć, praji řwjaty japosćtoł. S tym njepraji, řo ř žyła njehrěřchi. A Bóh we řwójim řłowje, kotřez ř prořecze rjeknje, njepraji: hdyž prawy řhrěřchi, dha jemu ničo njeřpomha, řo je pobožny byl, wón to prajieč nje-móže. Njeje to Davitej, kiž je pjatu a řchěřtu řařnju pšchěřupil, ničo řomhało, řo je pobožny byl? Hdyž njeby pobožny byl, by Bóh jemu potom Natchana do domu póřłal? Njeje to Řětrej, kiž je řři křocž řwójeho Anjeřa řapřel, ničo řomhało, řo je pobožny byl? Hdyž njeby pobožny byl, dha njeby tón Anjeř na njeho pohładal, dha njeby řhapon jemu spěwał. Davit a Řětr řhrěřchiřćtaj se řłabosće, ř pšchěřhwatanjom, w hodžinje řpntowanja. Sćhtóž řłóćč čžini, temu njeđyrbi to ničo řomhacž, řo je pobožny byl, to řeka: řchtož ř dobrym wjeđženjom a ř dobrej wolu řłóćč čžini, tón dyrbi wumřecž we řwójej řłóćći.

Móže dha řo to prawemu řćacž? D haj, čžerńje móža dobre řymjo řaduřćeč; dobry řpocžatř, kotřyz řmy čžinili, móže řo řadžerćecž, haj móže řo wřócžicž. Sćhtóž řařtanje ř Bohu řo modlicž a na řwójim wuřwjećženju džělacž, w teho wutrobje řłóććnje řłóćč dohwa; řchtož řo na řwójju prawdosć řpusććež, řaž řamoprawy řariřeřřki, w teho řnutřřłownym řo moży řiwjenja hacž, tón Boha a Bože kraleřtvo wjaży njeřpřta, tón řam se řobu řpokořny we řebi řamym wotpocžuje a řo řłóććnje wot Boha

wotwobroczi. Študzi tón Anjes njeprawje, hdyž tajkim jich prijedawšcu pobožnosť njepšchiliczi? Woprawdže, tón Anjes prawje šudzi, hdyž praweho, kiž šlósć czini, šaczišnje. Ale tež

2. hdyž bjesbóžnemu, kiž šo wobroczi, wodawa. Šud hinaš šudzi: hdyž bjesbóžny šo wobroczi, dha měni, šo je to jeho šchłoda, šo je bjesbóžny byl, wón dyrbi šwojeho hrěcha a pšhestupjenja dla na pšchezo a wěcznje wušamknjenu bycz wot Božeje hnady. Šich wjele je tuteho měnjenja. Niz jeno šarišejšy šu šo něhdy hóršchili, šo je tón Anjes hrěšnikow pšchijał; tež dženšnišchi džen je jich hiščeže došč, kotrymž šo njelubi, šo šo šhudym ewan-gelijon předuje a šo šo špróznj a wobčeženi pšcheproščeja. Njedyrbjalo bjesbóžnemu wodate bycz? Šomu dha mohło šo potom hiščeže wodacz? Šdže dha je jedyn, kiž njebh wodacza potrebnj byl? Šdže je prawy mjes tymi njeprawymy a hrěšnikami? Šchtož šudzi, šo ma šo temu bjesbóžnemu jeho hrěch do wěcznosť šdzeržecz, tón je šo tak daloko wot Boha šdalił, šo ani njebšlyšchi ani njepšlyšchi jeho šłowo: tak wěrnje, hacž ja žiwj šym, praji tón Anjes: ja nimam špodobanje nad šmjerczu bjesbóžneho, ale šo by šo bjesbóžny wobrocził wot šwojeho pucza a by žiwj byl. Š čomu dyrbjal tón Anjes temu jeho hrěch a šlósć šdzeržecz, kiž šo wot šwojeho hrěcha a wot šwojeje šlósće wotpraji a wušwobodzi, tak daloko hacž w čłowškej mozy šteji, kiž šwoju šlósć špóšnje a šašo dobre czini, šchtož je wobeshol, kiž po šłowie žiwjenja šhodzi a czini, šchtož je pšched Bohom a čłowjekami prawe a dobre? Njedyrbjal Bóh tón Anjes temu, kiž jeho pomoz pyta, šwoju hnadnu ruku škiczič? Dyrbjal wón rošlamanej dušchi, kotraž je hlódna a lačna po prawdošči, po wodaczu hrěchow šawutlicž dacž? By tuta šurowošć hiščeže prawdošč byla? By Bóh tón Anjes, hdy by na tajke wašchne prawdošč wopokasał, hiščeže tón Anjes byl, kiž je prawy a kiž prawdošč lubuje?

Špomniš na to, šchtož tón Anjes š Šchimanej džesche, jako tónle šarišejški, kiž bješhe jeho š šebi pšcheprošyl, šudžesche: hdy by tón profeta byl, dha by wón wjedzil, šchto a šajka ta žónška je, kiž šo jeho dótk, pšchetož wona je hrěšchniza: komuž je malo špuschčene, tón malo lubuje. Šnada, kotraž šo bjesbóžnemu, kiž šo wobroczi, doštanje, teho š mozu nuczi, šo by prawdošč byla jeho džel. Študzi dha tón Anjes potom njeprawje, hdyž w hnadže pšchitryje, šchtož je bjesbóžny wobeshol, kiž je šo šašlepicz dal, a hdyž na njeho jenož hlada jako na nowe štworjenje, kotrež je šo cziniło pšches šłowo a škut šbóžneje hnady Božeje? Tón Anjes prawje šudzi, žyle prawje, hdyž bjesbóžnemu, kiž šo wobroczi, wodawa.

Bóh njeda šo nam wěcznje šhubicz,
Pšches Šhryšta wšchitkim pomhacz čže,
A šmilnošč da we Ššynu lubicz,
Dla teho Ššyn našch Šbóžnik je
A šłapa štajnje š lubošču
Tak móžnje wo tu wutrobu. Šamjen.

R. w B.

W czemności.

Něhdy mje něchtó do wuškeje štwiczi šwojeho wobydlenja dowjedže a mi šylu šanarikow pokasa, kotrež wón tam š dobrym špewarjam wuwuczowasche. Mi nadpadže, šo móžesche šo šwětło do kóždeho tych malych šašchizkow jeno pšches jenicžu mutnu

šchłenžu pšcheczijščowacz. Duž šo teho muža ša pšchicžinu tajkeho napravjenja praschach.

„To wy njewěščje?“ wón rjekny „w czemnym wone najrjenšcho špewaju.“

Tole šłowo wošebity šaczišchč na mnje šczini, a w nim šdashed šo mi wjele wopšchijate bycz.

Ša na to pomyšlich, hacž Bóh tón Anjes se šwojimi špewarjami, čłowštimi dušchami, tež tak njeczini? Šacž šebi wón tešame tež w czemnošči njeczehnje? W czemnym wone najrjenšcho špewaju. Šak wjele krašnych a trošchtnych šhěrlušchow, kotrež nam š natwarjenju šluž, njebhchmy měli, njebudžišche Bóh te wutroby, š kotrychž šo wone žórlachu, pšches čemnotu horja wot šwěta tak-rjež wotdželil a do šwjateje šamoty šamknyl! Šak někotry šhěrlušch šwojich šerbšlich špewaršlich njebudžišche ty, mój lubj čžitarjo, ženje tak murnje a wutrobne špewal, hdyž ty njebh š čemnoščje čžerpjenjow š Bohu horje šhladowacz dyrbjal! Šchto dha budže š hnujazej wutrobu wo krašnošči šwojeje domišny špewacz, hdyž šo wón w zušobje njewidzi?

F.

Bože wulke šmiljenje.

Šłóš: D ty lubošć pšche wšchu měru —

Bóh mi dołh a šchtrafu špuschčzi
A šo šmili nade mnu;
Š hrěchow rječasow mje pušchčzi,
Da mi šašo šwobodu.
Šraduj šo a wštkaj, dušcha,
Šo twój Bóh tak miły je;
Džalowacz šo tebi šlužcha,
Šhwalicz jeho šmiljenje.

Štónčene bu račnowanje,
Dokelž rušowarja mam,
Škotryž jako šarumanje
Ššwoju krej je pšchelał nam.
Š tej bu wšchón dołh šaplacženy,
Ani šbytku njewošta;
Boži hněw je wuhafnjeny,
Njebjo šo nětk wotanka.

Ach, tak běch ja wobčeženy
Š wulkim dołžnym brēmjenjom,
Nujš, štrachej wuštajeny
Š šužatym šym šwědomjom!
Želny Anjes pał hněw šwój štuži,
Šlecžo proštwiška škutuje.
Dokelž mi mój Ššrednik šluži,
Ša mnje šobu prošcheschje.

Š tym šo šdobri moja šchłoda,
Šniczi dołžne wopišmo;
Bóh mi wšchitke hrěchi woda,
Šo mnu šašo šjedna šo.

Nětk njech wón mje šměrom pušchčzi —
Ša šo teho trošchtuju;
Bóh mi dołh a šchtrafu špuschčzi
A šo šmili nade mnu!

K. A. Fiedler.

Ršchesczjianske a zyrkwinske waschnja nascheho luda.

Bo pschjednoschtu podal f. M.

II.

Nětko pschewodźće mje psches wošebite dnj nascheho žiwjenja wot kolebki hač k rowej. Pschi tym wošebje saczuwamy, so je Bóh nam blisko, hdyž so nam w domje džěčatko wobradži, hdyž nasch sijn a džowka do mandželstwa stupitaj, abo hdyž so jedyn naschich lubnych wotwoła. Szyła rjanych waschnjow pschi tym.

Pschi kschćenizy! Slaj, tam je waschnje, so baba džěčatko duzy k kschćenju do maczerneju rukow položiwšchi so k cziha pomodli, a nan wótczenasch wuspěwa, hdyž k kschćenju džeja. S tym je to mačke Bohu Knjezej poručene. Tu ma so pať prajicž, so to nječžini, hdyž so spěwarške abo modlerške knihi džěšču do kolebki a njedželniczi do loža kładžeja. Hoke czišchčane knihi žanu pomoz njepšchinješu ani žanu njepšchecželstu mój njewotdžeržuja. To je pschiwěra. Pschiwěra wostanje pschiwěra. Stare czašy so bebi wšchelake babike. Szamo wo naschim Lutheru so powjeda, so je pjecža ras prajik, džěčatko k njewšchědnej wulkej (wodowej) hłowu wuhladawšchi, so je to pscheměnt a cžertowe džěčzo. Wěra wucžini, ničzo pať pschiwěra. Smótsjo chzedža schitowaza murja bycz sa twoje džěčatko. Sladaj bebi kschesczjianszj a derje smyšlenych smótrów! Tajlich, kotřiz bychu kšmani byli, sa to małe na prosy žiwjenja a psches mlodošč spěwacž, jemu k wutrobje dobre słowo prajicž a se swojim kšodženjom rjane snamjo dawacž. Sdyž něchtó k lubošču a k cžescženjom na tohole muža abo na tamnu žonu spomina, prajizy: To je mój smótr, to je moja smotra, kiž staj mi k žohnowanju bytoj, kať derje sa njeho to! Niz na to masch wošebje hladacž, hač k pschecželstwa abo hač samožiteho wolišč. W měščze Kamjenizy je so cžrjōda dobrých wošebniščich žōnskich na to sjednocžka, so chzedža kšudym swólniwje smótsicž, hdyž knano 6., 9. abo 12. džěčatko pschińdže. Wone potom huščizšcho sa nim hladacž kšodža, kať so po cžělě a duchu sastara. To mohli wěšo tež my wšchizy se swojimi mótam k cžinicž. Pschi kschesczjianskim kschćenju a kšafu blidowe paczerje spěwaja, tež tōn a wony pschisprawnny kšerlusch sanješu. W naschich kšerbskich wošadach je drje powšchitkowne waschnje, so njedželnicze (mandželške) w swojim czašu (po starym waschnju po schěšč njedželach) k džěčatkom, abo hdyž je hižom wumrjeko, kame ke mšchi pschińdu, kemschi- a wukhōd džerža, sa bebie a swoje džěčzo so džakujō a dobroproščo. W jennym měščze pať maczerje po dokonjanym přenim lětku je do Božeho doma pschijnješu a k nim na kemschenju pod požohnowanjom woloł woltarja džeja, dar woprujo.

Lěta kšětsje bēža. Szyn a džowka k woltarjej stupitaj, kschćenški sľub wobnowicž a k Božemu blidu pobycž. Po starym waschnju smótram pschi tym so džakujetaj, staršchim a tež wuczerjam wotprošytaj. Něhdže pschi kōnsfirmaziji dupu k kschizom a kōnu wupšchujō. D nječ wšchizy młodži kschesczjienjo sa tym steja, so bychu se swojim sadžerženjom na swoju kschćenizy kōnu stajili. Szlubjenaj do wěrowanja a mandželstaj, hdyž džěčatko wocžakujetaj, přjedy k spowjedži džetaj.

A nětko tōn rjany, tōn najrjenschi džěń młodoščje! To je, hdyž wutroba młodemu postakuje: „Kať slym ja sbožowny!“ hdyž rōt sľubi: „Sa a mój dom chzemy temu Knjezej sľužicž.“ Tam a kšem je waschnje, so tež duchowny pschi sľubjenju swoje słowo praji, wošebje pschi dlějšchim cžakanju młodeju na wěrowanje, so namoženj a njewjescze cžěšny wobkšhad na wutrobu položj. Mōžda prawa njewjesta chze tola k wěncžkom a kōždy přěny namožen se selenym wonjescžkom k woltarjej pschińcž.

„Něhdy kšněhi nańdu,
Licžkow rōže sańdu,
Mōža njewinoščje
Wěcžnje rjana kčje!“

Wěnz žunicz waschnjow kšafny džěń kšafnja. Tudy nječ je jenož spomnjene, kať so we wšchelach zyrkwjach porej pschi woltarju biblija pschepoda, w mjenje wošady. Nječ tola starškej abo smótr (smótra) ju wobstaraja, hdyž to wošada nječžini. Sa młodeju mandželškej kať tež sa paczerške džěčzo wostanje kšwjate pišmo kšafny dar.

Budžetaj mandželstaj cžěšnu bibliju docžakacž, kotruž nascha najwšchšcha zyrkwina wšchnosč pschi kšotym mandželštim jubileju dostojnym pošwjecžnje? W Božej ruzy to leži. Wōrny so druhdy kšorosč do domu lama — druhdy dolha a cžěška. Kschesczjianski nałož je pschi tajlich padach, dobroproščenje k kšětki sa kšoreho cžinicž dacž. Na jennym blaťu so drje tež džakowanje po sbožownym wotkšorjenju cžinicž dawō.

Hač do kōnza žiwjenja a pschi kšowanju hiščcze kschesczjijan a jeho derje mēnjaza duchowna macž, zyrkej, w hromadže džetaj. Sprōžneho na pošlednim pucžu pschewodža k Božim woltasanjom jako pošlednim trosčtom. Duchowny a sčhula kšobu džetaj pschi pschewodženju. Na jennym blaťu swontownych wšow semrjeteho rady nimo zyrkwoje wjesu, na druhim dorosčěnych psches zyrkej, hdyž so pschi žiwjenju kšwoje mēsto mēli, njeku. Džěčatku smótsjo na pschewodženje pschińdu a kšmjertnu pšchu pschijnješu. Młodži lndžo towaršchow a towaršchi, kiž je hōrka kšmjercž jim sahe rubila, cžescža. Šim wječzōr do kšowanja kšmjertny kšerlusch wuspěwacž džeja a pschi pohrjebje pšchu a cžěšne pschewodženje dadža. W jenej wošadže hōlzy a holzy k tym kšwoje džěšbracže a želenje wopokasuja, so so tfi njedžele dolho wot hary a swjēbelenja nasad cžahnu, kšjēžny tež kšwēcžik we wlošach saplecženy noscha. Wšchizy snacžj a bližšchi pschecželjo pať hiščcze njedželu pschi wopomnjecžu njebocžicžkemu kšmjertny kšerlusch spěwacž pschińdu. Sawostajeni pať njebocžicžkich dolho we wutrobje noscha, jim na narodnym abo kšmjertnym dnju a na kšmjertnej njedželi pschi kōnzu zyrkwineho lěta kšwoje kšwětki pošwjecžicž džejo. A pomnik pšchi jich row. Szerbjo kšerbske słowa, k najmjenšcha nēkajku sčtucžku, na njōn napšajō, a duchowny je jim pschi tym k radže a k pomozy. We wōtžnej kšwjecženej roli cžaka podrōžnik, kšerbski — nēmški, na wulke ranje stawanja.

(Pschich. kšōncženje.)

Bóh džiwny cžini.

Sedyn duchowny tole pišche: Še mni ras muž sastupi a takle pocža: „Wěricze dha Wj hiščcze, so Bóh je, kiž džēnka hiščcze džiwny cžini? Sa Wam praju: nē. Sdže dha džēnka nēščto podobne widžimy, kať Šliapowe sežiwjenje psches rapakow, abo hdyž žadyn tajki džiw, kajkiž je so wudowje w Zarpacže stacž dhyrbjal? Dōkelž na semi telko ludži bydli, so Bóh wo kōždeho jenotliweho staracž njemōže. Duž dha je wēšte, so žadyn tajki Bóh njeje, kajkiž je nam w starym testamencze wopšhany.“

Sa teho muža, kiž takle rēcžesche, proščach, so by nasajtra ke mni do mojeho bydla pschischoł. W postajenym czašu wōn tež pschińdže, a mój so do trochu wotležaneje hašy kšwojeho mēsta podachmoj. Do twarjenja se sčtyrimi sčošami sastupichmoj. Po tōjšcho sčhodach mējachmoj stupacž, hač na pošledku pschēd durjemi sastachmoj. Na naju kšapanje namaj staršcha žōnska wotewri a mój sastupichmoj do maķeje stwicžki, w kotrejž najwjetšchi porjad k wōknej cžistosčzu kšjēžesche. Pschi sčženje we swojim ložu wotkšorjena žōnska ležesche, kotraž namaj swoju blědu kšlabu ruku posčicžj a naju pschecželnje powita. Sdyž so ju praščach, kať so jej wjedže, pocža so luboščizwje pošmēkwowacž a tole wotmolwi: „Sa mam so žyle derje. Šladajcže tola, kať rjenje mi nalētne kšōncžko k wōknom nutš kšwēczi.“

Mój so k jejnemu ložu kšjēžchmoj a nětko namaj wona powjedasche, so be so džēnka runje 35 lēt minyko, hdyž bešche so

lehnycz dyrbjaka. Zako slětna holeczka bē s wosa padnyła a febi rjap wobschłodzila a njebēšche wot teho czaſa wjazy łożo wopuſhczyła. „Mój nan“, takle dale powjedafche, „je hižom dołho morwy, a pſched 8 lětami wumrje tež moja macz. Tutón džen bēšche tón najrubiſchi w mojim zhyłym žiwjenju. Sprózna wot ſwojeho dželka bē ſo wona raš wječor ja blido ſydnyla, duž widzjach, ſo ſwoju hłowu do ſady natyli a woczy ſandželi. Za chyzh ſtanyč a ſa njej pohladacz, ale ja ſo hibnyč njemožach — a hdyž jejnu ruku pſchimnyč, bē wona hymna, moja macz bēšche morwa. Płaczó ležach pſched ſwojej maczerju; s njej bē mi poſlednja pomoz wſata. Šhto dyrbjach ſapoczecz? Ženo s wulkej bolofczu móžach ſo nětať po iſtwje wlez, s domu hicz, bē zyle njemožno. Poſledni dórť khlěba bē ſjēdzenny. Žadyn pjenjeť tu njebē, ſo mohla ſemrětu macz khowacz. Bēšche dha mój Bóh, kiž bē mi dotal pſchezo hnadnje pomhať, mje nětko zyle wopuſhczyť? To ſo tať ſdaſche. Duž ſo wo durje klepaſche, a žónſta ſaſtupi — ta kħora pſchi tym na tu žónſtu pokaſa, kotraž bēšche namaj durje wotewrika — kotruž ja njeſnajach, haj, kotruž ja hiſhcze ženje widžala njebēch. Bóh bēšche mi ju póbłat. Za bu moja wothladaťka. A wot teho czaſa mi na ničim njeje pobrachowało. Bóh je ſo ſa mnje džen wote dnja ſwěru ſtarať; haj, wón je mi wjazy dať, hacž ſym trjebała.“

Ma moje praſchenje, hacž ju tež hewať hiſhcze ludžo a pſcheczelo wopytuja, wotmolwi wona wjekeła: „Te poſlednje lěta mje ſtoro wſchēdnje ſuſodža wopytuja, a ja móžu k nim potom pſchezo s nowa wo lubofczu Božej rěczecz. Haj, tať dobroczimy je tola naſch Bóh w njebjeſchach! Njechamy ſo jemu nětko w hromadže ſa jeho dobroczimoſeč džałowacz?“

Ma to wſchitzy ruzy ſtyknyčmy a ſo s nutrnej modlitwu džałowachmy. Po modlitwje prajachmoj kħorej božemje a bórſy ſažo wonkach na haſy ſtejachmoj. Mój pſchewodžer pať mi nětko prajefche: „Haj, ja tola widžu, džiwow je hiſhcze doſeč, jeno ſo woczy woczinjamy, ſo bychmy ſo jich dohladali.“

Sa druhich dželacz.

Hdyž kħezor Hadrijan raš pſches Pałāſtinu pučzowaſche, wó n ſtareho muža wuhlada, kiž figowž ſadžeſche, duž ſo jeho wopraſcha, tať ſtary je. „Sa ſym“, wotmolwi ſchēdžiwž, „dženſa runje 100 lět“.

„Mnſkiſch febi“, praſcheſche ſo kħezor dale, „ſo budžeſch pſchi ſwojich wyſokich lětach wot tuteho ſchtoma, kotryž tudy ſadžeſch, hiſhcze plody ſchēžipacz mōž?“

Šchēdžiwž ſo ſmējtajo s hłowu ſchāſeſche a wotmolwi: „Sa wſchať niž, mój knježe, ale po mni budža ludžo tež chyzhč živi byčž. Dyrbjalo ſo Bohu ſpodobacz, mi wot tutych plodow woptacz dacž, dha chzu to s wulkim džaťom pſchijecz. Se-li ſo niž, dha njech je druſy wužiwaſu, runje kaž ſym tež ja plody tych wužicz ſmēť, kiž bēchu prjedy mje živi a ſu ſo ſa mnje prózowali.“

Tež na duchownym polu jedyn byje a drugi žněje. Teho dla pať tola žane dželó njeczinjene wotacz njeſmē.

Wobroczenje wopitza.

Młody duchowny bu do woſady pomokany, hdyž bē dołhe czaſy hižom palenz s knjeſom. Duchowny wot wſcheho ſpoczatka ſe wſchej wótroſczu pſcheczimo palenzpiczu wuſtupowaſche. Tole pať ſo woſadnym njelubjeſche. Raš jeho do wotležaneho doma žadachu, ſo by tam přenje narodžene dželčo wuſchēzil. Škónzo jara paleſche, a duchowny wſchón pſcheczoplenny pſched kħudy domečť, kiž wyſoko na horje ſtejeſche, pſchjindže. Pſched durjemi młody hoſpodať ſtejeſche a duchowneho s tym poſtrowi, ſo jemu

s ſchepotazej ruku nalatu ſchleńczku palenza poſticzi. Duchowny poſticzenu ſchleńzu měrnje do boła ſtorczu a pſcheczelnje rjefny: „Sa ſo wam lubje džaťuju; ja žaneho palenza njeſiju. Do iſtwy pſchjſchēdſchi ſa kħudobnym blidom wjazy palenzpiczkow ſedžo wuhlada, kiž palenz pijachu. Bjes teho, ſo by ſo do nich ſe ſwarjenjom dať, duchowny blido wotrumowacz pſchitafa a na to ſa bēlym rubom pytaſche, s kotrymž blido wodže. Ma to ſchēčēſku wuczbu dđeržeſche, kiž bēšche jara kħutna a do wutrobny rěſaza, a ſkónčnje po wuſchēčenju dželčza dom s cžežkej wutrobu a s tej próſtwu, ſo chyzť ſo Bóh nad hrēſchym domom ſmilicz, wopuſhczyť.“

Mjes tym bē ſchēčž lět ſačťo. Duchowneho bēchu na druhe měſto pſchēſadžili; ale pſchi ſkladnoſczu mižionſkeho ſwjedženja bēšche wón jako ſwjedžeſki předať ſažo do tamnych ſtron pſchjſchōł. Po dokonjanej Božej ſlužbje jemu powjedžichu, ſo na njeho wonkach muž czať, kiž je 5 hodžinow daloto ſem pſchjſchōł a kiž chze s nim porěczecz. Duchowny da jemu do iſtwy ſaſtupicz. „Šnajeczje mje hiſhcze?“ praſcheſche ſo tónſamy, „dopomnicze ſo na tamne wuſchēčenje w palenzowym domje? Sa ſym tamny hoſpodať a tola niž wjazy tónſamy.“

Duchowny ſnajefche teho muža hiſhcze derje, a nětko jemu tónſamy tole powjedafche: „Tehdy pſchi tym ſchēčenju moji palenzowi towařſchojo ſo mnu wjetowachu, ſo febi ſwēřil njebych, duchownemu pſchi jeho ſaſtupjenju do mojego domu ſchleńczku palenza poſticzicz. Woni jedyn toleť, dwaj, tſi a ſkónčnje pječž toleť ſadžichu, a ſa tón pjenjeſ ſo, s wjele ſchleńczkami pjany ſczinjenny, ſkħroblich, waſ ſe ſchleńzu palenza, s tej nadžiju, ſo mi tutu ſchleńzu s ruki wurafche, powitacz. Waſcha pſcheczelnu luboſeč pať, s kotrejž tu ſchleńczku do boła ſužeſche a te mi prajefche: „ja ſo džaťuju, ja žaneho palenza njeſiju“, bēšche mi přenja ſwēřka pruha, kiž mi moje hubjenſtvo pokaſa. Te ſłowa potom, kiž wy pſchi ſchēčenju mojego přenjeho narodženeho rěczefche, ſu mi hłuboťo do wutrobny rěſale. Hdyž dyrbjach něťotre dny poſdžjſcho do wojaťow, ſkħſchach přenju njeđelu ſažo poľutne předomanje, tať ſo ſo ſwojich hrēchow dohladach. Wot teho czaſa počach hinaſchi byčž, a nětko je Boža hnada mje zyle pſchewobrocžila.“

Wſchelake s bliſka a s daloka.

— Młowy knjeſ ſuperintendenta Dahlmann we Wojereczach ſo pjať 16. februara pſches knjeſa generalneho ſuperintendenta D. Haupta s Wrótſławja do ſwojeho noweho ſaſtojnſtwa ſapoťaſa. Š temu budže dopokdnja w 10 hodž. ſjawna Boža ſlužba.

— Młowy ſchulſki ſakoň je ſo ſrijedu 7. februara w ſejmje wuradžowať a potom wubjerkej, k temu wuſwolenemu, k dalſchemu wuradženu pſchepodať. Konſervativni ſteja na ſaťoľku ſakonja. Liberalni pať njechadža ſo do teho namaťacz, ſo wyſchnoſeč febi žada, ſo by ſo nabožinſka wuczba po ſaťadach naſcheho wěruwuſnacža wuczila, a ſo bychy ju wuczerjo po ſaťadach něčžiſcheje wědomoſeče wuczicz mohli. To njerěka pať ničžo druhe, hacž njewěre durje do ſchulow wotewricž. Mny mamy nadžiju k naſchej wyſchnoſeči, ſo kruzje a wěſeče na ſwojim ſtejnifcheču ſteji a ſtejo woſtanje.

— Sa pſchjhotowanſke dželca ſa želeſnizu wot ſadworja do ſamjeňza ſejm 500,000 hr. pſchjſwoli.

— Šandženu ſrijedu je kħezor s trónſkej rěczu kħezorſtrowy ſejm wotewřil. Praſchenje je, kotrejž wutrobny ſajimuje, „ſchto budže tónle ſejm dokonjecž? Budže woſtačž abo budže jón wyſchnoſeč roſpuſhczyčž dyrbjecz?“